

ΖΙΖΑΝΙΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ, ΣΑΤΗΡΙΚΗ ΠΕΡΦΕΤΑ,
 ΠΟΥ ΠΑΝΤΟΤΕ ΘΑ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΜΕ ΣΤΟΙΧΟΥΣ ΤΟΥ ΜΟΛΦΕΤΑ.

1892

A Έτος πρώτον σημειώνων
 στ' Ἀργαστόλι, ἔχω θρόνον.

Χίλια ὀκτακόσια δύο καὶ ἑννεήκοντα
 γενικῶς εἰς ὅλους λέμε τὰ προσήκοντα.

Δις τοῦ μηνὸς « Ζιζάνιον » πρὸς τὸ παρὸν θὰ βγάω
 ὁσάκις μένων ἄεργος δὲν ἔχω τί τὰ κάνω,
 ἀν ἔμωσ ὑποστήμιζεν μεῦ δώστε πατριῶται
 τετρίκις οὐκ ὑπόσχωμαι τὰ τὸ ἐκδίω τότῃ,
 πληρ' ἐπειδὴ στεροῦμεθα χρημάτων κατ' αὐτὰς
 ἀνάγκη πᾶσα νάχωμαι καὶ ἡμεῖς συνδρομητῆς.

Ὅστις δὲ τέσσαρας δραχμὰς προκαταβάλλει μόνον
 συνδρομητῆς μας γίνεται εὐθὺς γιὰ ἓνα χρόνον
 καὶ ἂν εἶναι στὴν ἀλλοδαπήν πρέπει νὰ στείλλῃ ἔξῃ
 γιὰ νὰ μπορέσῃ ὁ Μαργῆς σὰ ἐξόδα ν' ἀρθέξῃ,
 αἱ συνδρομαὶ θὰ δίδονται ἡμέσως πρὸς ἐμένα
 τὰ φύλλα δὲ ὡς πάντοτε δέκα. Λεπτὰ τὸ ἓνα.

4 Ὀκτώβρη τετάρτη
 τὸ θέατρο ἄνοιχτη.

Νούμερα με τοῦτο ἔξῃ
 Τὸ Ζιζάνιον θ' ἀνθέξῃ.

Θρηνολογία φοιτητοῦ,
 σπουδάζοντος χωρὶς αὐτοῦ.

Εἰς φρικώδεις μαύρας νύκτας
 πρὸ τοῦ κεντρικοῦ Ταμείου
 εἰς τοῦ Πανεπιστημίου
 νέος φοιτητῆς Ὄρηναϊ.

Ἢ φωνὴ του ὁμοιάζει
 ὡς κοράκου πεινασμένου
 τὸ δὲ ἄσμα τοῦ καυμένου
 καὶ τοὺς λίθους συγχινεῖ.

Τὴν ψυχὴν του κυριεῖται
 ὀλιβερά μελαγχολία
 ποῦ δὲν βρίσκει εὐκολία
 νὰ τελιώσῃ τὴ σπουδὴ.

Τέρψις του τὸ δάκρυ εἶναι
 στεναγμοὶ ἢ λαλιὰ του
 γιὰτὶ κῦρε τὸν κεφάλαιόν του
 μετὰ τὸν νόμον Ρὸ Νὶ Δὶ

Κατ' ἀρχὰς με πόνον κράζει
 » ἀκληροκάρδιε Τρικοῦπη!
 » τί ἀπάντεχο σουροῦπι
 » μὰς ἐπότισες σκληρά:
 » Ποῦ ὁ τάλας νὰ νομίζω
 » πῶς στὸ μέλλον θὰ πληρόνω
 » πεντακόσιες κάθε χρόνο
 » γιὰ νὰ λάβω μιὰ σειρά.
 » Ὡ τὰς θύρας ἀν ἡμποροῦν
 » τῆς οἰκίας σου νὰ ρίξω,
 » καὶ νὰ τρέξω νὰ σὲ πνίξω,
 » ὡς ἀλώπηξ τὸν λαγῶ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ
 ὅπως καὶ τὸ δικαίωμα
 νὰ κάμω κάποτε καὶ ἐγώ.

- » Η ζωή μου να αρχίζει
- » αφ' ου έβαλες τον νόμον,
- » άλλον όλως νέον δρόμον
- » δυστυχώς ν' ακολουθῆ.
- » Όλη όλ' ή ύπαρξίς μου
- » στην σπουδήν συνεκεντρώθη
- » αλλά φευ τοιοῦτοι πόθοι
- » έχουν σβύσει και χαθῆ.
- » Είς τό βεῦμα τῆς σπουδῆς μου
- » διατί να σ' άπαντήσω
- » διατί να σε ψηφίσω
- » διατί να σ' αγαπῶ.
- » Ποῦ με έκαμες άπαύστως
- » να πληρόνω φόρους φόρων
- » επί σίτου και φωσφόρων
- » χωρίς γούστο και σκοπό.
- » Μεταξύ σπουδῆς και φάμφλας
- » στέκεις και με βασανίζεις
- » να σπουδάξω μ' έμποδίζεις
- » να με θρέφεις δέν ποθείς.
- » Α καὶν στέρξε ή να πέσης,
- » ή τόν νόμον να χαλάσης,
- » επειδή πολλούς θα χάσης
- » οπαδούς σου αληθείς.
- » Προσπαθῶ να σε αφήσω
- » και να φύγω εις την Κίνα
- » γιατί εφθασε ή πείνα
- » εις τό κράτος τό έμόν.

- » Να σωθῶ προτου με θάψῃ
- » ή άνεύσπλανχνός σου γνώμη
- » ποῦ και τ' άτομα άκόμη
- » θα πληρόνουνε δασμόν.
- » Πῶς Τρικούπη να ελπίσω
- » πῶς θα βάλλω εις τό μέλλον
- » νομικοῦ ψιλῶ καπέλον
- » και βελάδα του χοροῦ ;
- » Πῶς να γίνω διπλωμάτης
- » ο πτωχός για να μπορέσω
- » όπωςδήποτε ν' άρέσω
- » εις τās νέας του καιροῦ ;
- » Αφου οὔτος σου ο νόμος
- » λογογριφως διατάζει
- » πῶς δέν πρέπει να σπουδάξῃ
- » από σήμερα κανείς.
- » Αν στη κάσα του σπητιου του
- » χιλιδοῦλες δε υπάρχουν
- » για να τρώνε όσοι άρχουν
- » τῆς πατρίδος τῆς κλεινῆς.
- » Πλήν στον οίκον σου όπότεν
- » μετά φίλων σου θα μένης
- » και σκιρτών θα αναμένής
- » τό φινάλε εκλογῶν.
- » Ενθυμήσου πῶς ο ψῆφος
- » ο δικός μου θε να πέση
- » πρώτος πρώτος μες τῆ μέση
- » εις τό όχι σου σφριγῶν. »

Ο Μαρῆς με τον Σουσάνη
ποῦ καθεις τον νοῦν του χάνει.

- Σ. Λοιπόν τί γίνεσαι Μαρῆ ;
- Μ. Εδῶ κι' εκεί γυρίζω
- Σ. Πές μου λοιπόν τί έμαθες ;
- Μ. Νέον οὔδέν γνωρίζω.
- Σ. Αλλά γιατί μελαγχολεις και σέχεις μουτρομένος ;
- Μ. Είμαι Σουσάνη πρό καιροῦ εις άχρον λυπημένος
- Σ. Πῶς τοῦτο ;
- Μ. Μ' έσυγκίνησε ο θάνατος εκείνου,
- » ον αφ' ήμων αφήρπασεν ή νόσος του καρκίνου,
- Σ. Τόν Βαλσαμάκη έννοεις ;

Μ. Αυτόν τον μακαρίτην,
τον θεϊον και ένάρετον και χρήσιμον πολίτην.

Σ. Κι' εγώ πολύ έθρήνησα Μαρῆ τον θάνατόν του,
θαυμάζων την λαμπρότητα των τόσων άρετων του,
μέγας προστάτης των πτωχῶν και των δυστυχη-
[σμένων,
πατήρ ποσοῦτων δυστυχῶν και άπορφανισμένων.
Πικρῶς Μαρῆ τον εκλαυσε πῶς ξένος τε και εἰλος
τῆς άρετῆς του θνήξαντος εξύμνει κάθε χείλος.
Δυσκόλως αναφαίνονται Μαρῆ κατά τον Γκοῖτε,
επί του κόσμου πλούσιοι, πενήτων ευεργέται.

αλλά σ' αυτό τό ζήτημα, διά τον μακαρίτην
δέν βλέπομεν τον άριστον των Γερμανῶν, προφήτην,
Μ. Σουσάνη, ὦραι και σιγμαί πολλαί θ' άπαιτηθῶσιν,
ὅπως οἱ τόσαι άρεταί τάνδρος εξυμνηθῶσιν·
πλήν τώρα σε παρακαλῶ ν' άλλόξωμεν και θέμα,
και πρώτον σ'ήν κηδείαν του αν'ρίψωμ' ένα βλέμμα,
άμέσως βλέπεις δυστυχῶς τό σέβας καταρρέον
ένεκεν τῆς άχορταγιάς των θεϊων Ιερέων.

Σ. Αλλά τί έκαμαν Μαρῆ ποῦ τόσον τους κτυπᾶ ;

Μ. Θαυμάζω ποῦ ευρέθηκε τόσο κακό παπᾶς !
κι' ένῶ των δήμων Λειβαθοῦς προσεκαλοῦντο μόνον
ευρέθησαν οἱ λειτουργοί τῆς Σάμης και των Πρόνων,
και πρώτον μὲν εθαύμασα με' τον Γιαννά τον διάκο
ποῦ παραχρημα έτρεξε διά τον ταλαράκο,
και ο παπᾶ ; ο Φαρσινός τό έμαθε στα Φάρσα
κι' ευρέθηκε σ'ή Λειβαθῶ για' μία ὦρα σκάρσα,
ελπίζων πῶς ο δρόμος του θ' άνταμειφθῆ γενναίως·
τό έμαθε και εἰς παπᾶς των Προκοπάδων νέος,
και έν τῶ ἄμα έβαλε στον ὄμο του τό ράσο
και στη Πεσάδα εφθασε με Γιανιτσάρου πάσο,
κι' ο παπᾶ Μέντες ευρεθείς ένταῦθα εκ Πυλλάρου
άμέσως τον έτράβηξε ή θεα του ταλλάρου.
Και οἱ παπάδες του Έλιοῦ και τῆς Εικοσιμίας
άρπάξαν τὰ φελόνια τους κι' έτρέξαν με μίας.
Κι' ο παπᾶ Σταυρος θυμωθείς για' τό παπαδολάσι
επῆγε μες την εκκλησιᾶ τον κόσμον να χαλάσῃ
και επί τέλους λέγει τους « ὦ Ιερεῖς κοῦμένοι,
» ελθόντες δίχως νάσσατε ποσῶς προσκεκλημένοι,
» αὐτό θα πῆ αναίδεια εκ μέρους σας μεγάλη,
» να σᾶς πετάξω μῶρχεται μ' αὐτό τό μανουάλι.
» Σεις εἴσθε άντιπρόσωποι και μῦσται του Υψίστου!
» ποῦ χάνετ' εἰς αιτίας σας φευ ! ή υπόληψίς του !
» θυμόνω έναντίον σας συνάδελφοι διότι
» μόνον εγώ κι' ο Μεντζικῶφ έσμέν του κλήρου
[πρώτοι,

» ταῦτα έντέλλομαι ήμῖν, και του λοιπού προσέχετε
» εκεί ποῦ δέν σᾶς προσκαλοῦν ποτέ σας να μη
[τρέχετε. »

Και έβλεπες Σουσάνη μου αὐτούς τους παπαδάκους
καθῶς αν έτυχε να ιδῆς σε ψόφιρ τους κοράκους,
και ταῦτα διαπράττουσιν οἱ άνθρωποι του κλήρου
διότι ή άπόλαυσις του ελκει του ταλλήρου.
Αλλά δέν ήτανε θαρρῶ κι' ο Μεντζικῶφ Σουσάνη ;

Σ. Αὐτός θα πγένῃ φίλε μου εις ὅποιον κι' αν πεθάνῃ,
ὡς έχων τό αξίωμα τῆς αρχιδιακοσύνης.

Μ. Πλήν έν μου λές, εἶναι δικός ο κύριος Σισίνης
του μακαρίτου, πῶθαλε την πένθιμον ταινίαν
γιατι αὐτά δέν ζάρωνται εις την Κεφαλληνίαν.

Σ. Αὐτό δέν ξέρω να σου πῶ,
Μ. Αλλά και ο τελώνης,
ποῦ ήτανε σαν στρατηγός σὸ δάσος τῆς Βουλόνης !
και πάλιν έπειτα πολλούς γνωρίμους μου ήρώτων
πῶς ο Τσιρόλιος έβαλε και αὐτός βαθύ κορότον
και ένας μου άπήντησε ποῦ ήτανε μαζί του
πῶς ο θανῶν εψώνιζε από το μαγαζι του.

Σ. Δέν εἶναι δύσκολον Μαρῆ.

Μ. Αλλά και τόσοι άλλοι !

Σ. Κι' ο πρώην Γυμνασιάρχος δέν ήργησε ν' βάλλῃ.
και τούτους βλέπων άπαντας με τὰ παράσημά τους
τό θεώρησα τιμῆν να περπατῶ σιμά τους,
άλλ' ο τελώνης δυστυχῶς μ' έπάτησε στον κάλο
και πλέον δέν εβάδιζα μαζί με δαύτους άλλο.

Μ. Φαντάσου τί σου έκαμε τό πόδι του τελώνη !

Σ. Τῶ ὄντι τό αισθάνθηκα σὰ νάτανε βελόνι . . .

Μ. Ὅστε λοιπόν εἴαν κανείς εις άλλοτε πεθάνῃ
να πᾶμε να κρεμάσουμε κι' εμεῖς αὐτά Σουσάνη.

Μ. Πλήν τώρα την συγχώρησιν τῶ θνήξαντι ἄς δώσουμε

Σ. Και ὅλοι σκέφθητι Μαρῆ ὅπως θ' αποβιώσουμε.

Ο Σουσάνης πλείστας ὄσας παρακλήσεις ὑποστάς
προσφωνεῖ πρὸς τοὺς εκ Πάλλης συμπαθεῖς τραγουδιστάς.

Καλῶς μᾶς εκοπιάσετε ὦ φίλοι Ληξουροῖι
» ποῦ ή σ τ εν ε εις ὅλα σας τὰ πράγματα ὠραῖοι.
» Ὁρεληθέντες φυσικά του πνεόντος οἰοῦριου,
» άμέσως ε μ ο λ ά ρ ε τ ε από του Ληξουρίου.
Καλῶς μᾶς εκοπιάσετε σᾶς χαιρετῶμεν οἱλοι
καλῶς μᾶς ἄ ρ ι β ἄ ρ ε τ ε με τό κανὸ του Μπούλη.
Καλῶς τους ὅλους γενικῶς τοὺς μπᾶσους και τοὺς
[πρίμους
καλῶς τονε τό δασκαλο καλῶς τους δύο ἄρτους
τούτους το Τερασίμο τον πρώτον κανταδόρον
και τον ἄρτιον έπειτα τον κοντραπασαδόρον.
Θαυμάζω πῶς διά μίαν σᾶς ήρτε τέτοιο έστρο

ὅλοι δεκάξη ή σ τ εν ε μαζί με τό μαέστρο.
» Ὅλοι σας εἴσθε πράγματι τραγουδισταί ὠραῖοι
καθῶς μᾶς τό βεβαίωσαν και οἱ Κοτζεβεραῖοι,
Ποῦ να ελπίζω πῶς εδῶ εσᾶς στο μόλο θαῦρω !
δέν πάμετε στοῦ Βλάσταρου να σᾶς κεράσω μαῦρο ;
» Εκεί θα εἶναι κι' ο Μαρῆς ποῦ τόσον αγαπιέται
και ὅστις μόλις σᾶς ιδῆ θε να σταυροκοπιέται.
» Ἄς ανοιχθοῦν διά μίαν επτά βουτσιῶν οἱ πῦροι
κι' ἄς ακουστῆ μωρές παιδιᾶ ή τέρτσα του Λιοπούρη.
Τί τεχνικά τί ὠμορφα ποῦ τραγουδάτε ὅλοι
τέτοιες καντάδες ποῦ κανείς ν' ακούσῃ σὸ Γ ρ ο σ ὀ λ ι.

Τώρα λοιπόν διδάσκαλε αφήσετε τα όλα
και δώσε τόνο στα παιδιά να πούν το «Έγχα μόλα»

[Σηκώνεται ο δάσκαλος με νάξι και με κόρτε
και λέει, να προσέχετε τα πράνα και τα φόρτε
« και φόρτε μὲν θὰ κάνεται όταν ἐγὼ θὰ βήχω
» εἶδ' ἄλλως ὅσω δὲν μιῶ θὰ μένετε στὸν ἦχο. »
Ἀρχίζουν τότε τὰ παιδιά και λένε τὸ «ἀπ' ὅσες»
τραγουδι ὅπερ ἀγαποῦν και ἀπὸ δῶ καμπόσες
Και μετὰ τοῦτο ἀρχινῶν εὐθύς τὸ «Έγχα μόλα»
ὁ δὲ Σουσάνης ἔκανε τὴν τέρτσα του εἰς ὅλα
ἀλλ' ὕστερα τὰ θόλωσε, και ἕνας ἐκ τοῦ κόρου
τοῦ λέει « Τὸ ὡπα διάολο βεντίκολο τοῦ φόρου
» ποῦ ἦρτες μετὰ τὴν τέρτσα σου νὰ μᾶς κανονιτζάρης
» μπερεῖς ἐσὺ δεοῦτελο με μᾶς νὰ προβεν-
[τζάρης. »
Ἄφοῦ δὲ τέλος ἔλαβον αἱ δύο αὐταὶ καντάδες
εὐθύς ὁ ἀθεόφοβος Σουσάνης λέγει τάδε]

Μπράβο παιδιά τοῦ Ληξουργίου σπουδαῖσι κανταδόροι
προφόντοι και βαρύτονοι και μπᾶσοι και τενόροι.
Ἄπόγονοι τοῦ Περλιγγῆ και τοῦ Κρασσοπατέρα
ποῦ ἦρτες κι' ἐκάμετε φουρόρε ἐδῶ περὰ
τὸ ξέρουμε πῶς ἦτε περιφημοὶ στὸ κἀντο
και σ' ὅλα σας τὰ πράγματα αἰσθηματῖα tanto.
Ὡσεῖς ποῦ μέγαν κάνετε μετὰ τὸ τραγουδι κρότον
ὦσεῖς ποῦ ἐγυρίσατε Γεώργιον τὸν πρῶτον
ἀπ' ὅλα τα τοῦ τόπου σας καντούνια και σοκάκια
και εἶδε και ἐθαύμασε τὰ ὅσα γαιδουράκια
στὴ χώρα τότε ἔτυχε νᾶναι κατεβασμένα
ἀλλὰ μετὰ μίας ἕιστρωτα κι' ἀλλὰ σμαρωμένα
κι' ἀπ' τὴν χαρὰ ὁ βασιλεὺς ἐχόρευε κι' ἐπέτα
τὴν ὥρα ποῦ ἀνέβη ἀπάνου στοῦ Ττρομπέτα.
Ὡσεῖς ποῦ μετὰ τὸ κἀντο σας τρελλαίνετε κι' ἐμένα
ὦσεῖς ποῦ ἀποκτήσετε και πόρτο και λιμένα
ὦγενεὰ τῶν εὐγενῶν Τυπάλδων και Ἀβλάμη
ὦσεῖς ποῦ τὸ Ληξοῦρι σας χωρίζει τὸ ποτάμι
καθὼς ὁ μέγας Δούναβις χωρίζει τὴν Βλαχίαν
ὦσεῖς ποῦ τώρα ἔχετε και ὑπομειραρχίαν.
Ὡσεῖς ποῦ καίτε ἀφθονοὶ στὴ Περλιγγῆ λιβάνα
ὦσεῖς ποῦ ὑποτάσσεσθε ὑπὸ τὸν Ἀρδαβάνη
και μόνον τοῦτον ἔχετε τοῦ τόπου αὐτοκράτορα
ὦσεῖς ποῦ τρελλαθήκατε μετὰ αὐτὸν τὸν Παντοκράτορα
ἀλλ' ὅσον τὰ χρυσώματα αὐτοῦ νὰ τελιώσετε
και τρεῖς και τέσσαρες φορές μπερεῖ ν' ἀποβιώσετε.
Ὡσεῖς ὅπου τὸ κἀντο σας ποτὲ δὲν λησμονεῖται,
Ὡσεῖς ποῦ ταξιδεύεται. . . στὴ πέτρα ποῦ κονιέται,
Ὡσεῖς ποῦ νᾶσαι ἄλλοτε ἐβγάνατε βαρβάτους
(Πετροπαυλέους δηλαδὴ και τοὺς Ἰακωβάτους.)
Ὡσεῖς ποῦ θὲ νὰ κάμετε ἐντὸς ὀλίγου ἴαως
νὰ γίνη τὸ Ληξοῦρι σας ἡ Μακαρία νῆσος.

Ὡσεῖς ποῦ πάντα σῦρτε στελέτο ἐν τῇ θύκῃ
και θέατρον στελιάζετε σὲ μὴν σιταποθήκη.
και μετὰ τὰ παρασκήνια ποῦ ἔχετε στυμμένα
χιλιάδες ποντικίδια σαρτένουνε κρυμένα
και πέρνοι ὡς ἔμαθα ἀπ' τὸ Βασιλιάδη
αἱ ποντικὶ ἐτρώγανε τοῦ σῆνεσ κάθε βράδυ.
Ὡ τοῦ χοροῦ διδάσκαλε ἀσίκη Δαλλαπόρτα
ποῦ ἄσματα τοῦ ἔρωτος τόνιζης στὰ ὀλόρτα.
Ὅλοι καθὼς σᾶς εἶδανε ἐφῶναξαν καλῶς τους
ἀλλ' ἐνδομύχως ἔλεγον «ποιὸς νᾶν' ὁ δάσκαλός τους»
ὅτ' ἔξαφνα ἐφάνηκες σὺ Τζωρτζη μου στὴ μέση
και ἔλεγες τοῦ καθενὸς τὴν σκάλα ποῦ θὰ πῶση.
Συγχαρητήρια λοιπὸν δεχθῆτε γιὰ τὸ κἀντο
και εἶδε νὰ σᾶς βλέπαμε παιδιά μου οἱ tanto
γιατὶ πολὺ ἀρέσκομαι ν' ἀκούω τὸ τραγουδι σας
ἐνῶ ποσῶς δὲν ἤθελα νὰ βλέπω τὸ Ληξοῦρι σας.

Ἄγγελιαί και εἰδήσεις και μικραὶ εἰδοποιήσεις.

Χρηματικῶς ἀγαπῆτοι, ὁ τάλας παρακμάσας
ἀγάγη νὰ μοῦ δώσετε (pardon) τὰς συνδρομάς σας.
Οἱ ἐγγραφεῖτες δηλαδὴ ἐπέρσι ὡς τοιοῦτοι,
κι' ἄς μὴ θελήση ἕκαστος νὰ κάμη τὸν τσιφούτῃ,
γιατὶ καλὰ ποῦ ἔγινε ἐχθρὸς μετὰ τοῖς κυράδες,
ἀλλὰ νὰ μὴ μοῦ βρῆσκονται και δώδεκα παράδες;
Πιστεύω πῶς και σεῖς αὐτοὶ, δεθὼν αὐτὸ θὰ κρίνετε
και πάλιν στὸ Ζιζάνιον συνδρομηταὶ θὰ γίνετε.

Ὁ Κύρ Γεώργιος Χαϊδᾶς εἰς τὸ κοινὸν γνωρίζει
πῶς πλῆνα ἀπὸ σήμερον δὲν πάει νὰ κορδίξη
χωρὶς δραχμὰς; ἑλληνικὰς ἐν τῇ παλάμῃ δέκα
κι' ἂν τοῦ προσφέρετε ἐνὶ θᾶ μένετε στὰ σέκα.
Αὐτὸ λοιπὸν τὸ τίμημα ἔχει προσδιορίσει,
κι' ὅποια κυρὰ τὸ πλῆνο της θελήση νὰ κορδίση,
ἄς τὸν προσμένῃ σπῆτι της μετὰ τὸν παρὰ στὸ χέρι
και τὸ κορδίξει μὴ χαρὰ ἐκεῖνος χέρι-χέρι.

Εἰς τὸ νέον Καρφεσῖν τοῦ Χαράλαμπου Φλωράτου
ἄς παγαῖνη κάθε φίλος νὰ χαλάη τὸν μπαρὰ του,
γιατὶ μόνον ἐκεῖ μέσα βεῖσικης γνήσια ποτὰ
κι' ἡ μαστίχης κι' ὁ καφὸς του εἶναι εἶδη ἐκλεκτά.
Μουστεριδες λοιπὸν ὄλοι εἰς τὸ νέον μαγαζὶ
ἄς γειώμεν, ὅπου θᾶνε κι' ὁ Μαρῆ; μ' ἐσᾶ; μαζὶ.

Ὁ Διζαῖος Στάσος γνωρίζει πῶς κυρὰς
πῶς τώρα ποῦ ἀρχίζουν ἐδῶ κικκαρισίαις
νὰ ἐπιδοσθῶν τὰ ἐκὼν καπέλα
εἰς ὅτι σὴν θελοῦν ποῦ θᾶνα και τρέλα
της δ' ἐργασίας ταύτης δρίζει τὴν τιμὴν
αγεδὸν εὐτελεστάτην, εἰς μίξιμο δραχμῶν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΑΡΤΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ